

Cuvant despre izgonirea protoparintilor Adam si Eva din Rai. *Plangerea lui Adam*, de Sf. Siluan Athonitul



*Vino, ticalosul meu suflet, de plangi astazi,
de cele ce s'au facut cu tine, aducandu-ti
aminte de goliciunea cea dintai din Eden,
prin care ai fost scos din desfatate si din
bucuria cea neincetata."*

(Slujba Utreniei din Duminica Lasatului sec de branza, Cantarea 1-a, Imnul 1)

Iata-ne ajunsi in pragul marelui post: este ultima duminica care ne pregateste pentru nevointa postului, numita a izgonirii lui Adam si a Evei din rai. Dar pentru ce ni se aminteste tocmai astazi de izgonirea lui Adam din rai? Pentru ca sa ne arate noua cat de rea este neanfranarea de la mancare si ce urmasi grozave are pacatul lacomiei. Dar izgonirea lui Adam din rai mai are si alt inteles. Sfintii nostri parinti ne spun ca, dupa ce au fost scosi afara din rai, **Adam si Eva au plans 40 de zile la poarta raiului cu multa cainta**, batandu-si pieptul si facand rugaciuni cu multa jale, ca sa li se ierte pacatul si sa fie iarasi primiti inapoi. Am auzit si din cantarile de la strana cum Adam se jeluia la poarta raiului si cu lacrimi amare zicea: „Vai mie, ca femeia si sarpele m-au amagit, facandu-ma sa pierd fericirea raiului; Vai mie ce voi face, cu ce lacrimi voi plange inaintea Ta, Ziditorule, ca sa-mi daruiesti mie fericirea cea dintai?!”

De maine intram in postul cel mare al sfintelor patimi. Departe, departe incepe sa se zareasca Crucea rastignirii. Fiul lui Dumnezeu, Mieluselul cel nevinovat, voieste sa se rastigneasca, din dragoste mare pentru salvarea noastra. De acum, Biserica, mireasa lui Hristos, isi dezbraca astazi podoabele si vesmintele stralucitoare, indemnand pe toti fiii sai si aducandu-le aminte ca au sosit zilele infranarii, ale

innoirii sufletesti ale pocaintei, asa cum striga proorocul Ioil: **“Intoarceți-va la Mine cu toata inima, cu post, lacrimi si cu tanguiri!”**

Plangerea lui Adam – de Sfantul Siluan Athonitul – fragment

“Adam, parintele intregii lumi, a cunoscut in rai dulceata iubirii lui Dumnezeu si de aceea, atunci cand pentru pacat a fost izgonit din rai si a pierdut iubirea lui Dumnezeu, a suferit amarnic si cu geamat mare suspina in toata pustia. Sufletul lui era chinuit de un gand: “Am intristat pe Dumnezeu pe Care Il iubesc“. Nu-i parea rau atat de rai si de frumusetea lui, cat de faptul de a fi pierdut iubirea lui Dumnezeu, care in fiecare clipa si nesaturat atrage sufletul spre Dumnezeu.

Asa tot sufletul care a cunoscut pe Dumnezeu prin Duhul Sfant, dar mai apoi a pierdut harul, face experienta chinului lui Adam. Sufletul e bolnav si ii pare tare rau atunci cand intristeaza pe Domnul Cel Preaiubit.



Adam tanjea pe pamant si suspina cu amar, si pamantul nu-i mai era drag. Suspina dupa Dumnezeu si graia:

“Sufletul meu tanjeste dupa Domnul si Il caut cu lacrimi. Cum sa nu-L caut? Cand eram cu El, sufletul meu era vesel si linistit, si vrajmasul n-avea intrare la mine; dar acum duhul cel rau a pus stapanire pe mine, si el tulbura si chinuie sufletul meu, de aceea sufletul meu tanjeste dupa Domnul pana la moarte; duhul meu se avanta spre Dumnezeu si nimic de pe pamant nu ma poate veseli, si sufletul meu nu vrea sa se mangaie cu nimic, ci vrea sa vada din nou pe Domnul si sa se sature de El. Nu-L pot uita nici macar pentru un singur minut si sufletul meu se chinuie dupa El, si de multimea intristarii plang cu suspine:

Miluieste-ma, Dumnezeule, pe mine zidirea ta cea cazuta!”

Asa hohotea Adam si lacrimile lui curgeau de pe fata lui pe piept si pe pamant, si toata pustia rasuna de gemetele lui; dobitoacele si pasarile taceau lovite de durere si plangeau, iar Adam hohotea, caci pentru pacatul sau toate au pierdut pacea si iubirea.

Mare a fost intristarea lui Adam dupa izgonirea din rai, dar cand a vazut pe fiul sau, Abel, omorat de fratele sau, Cain, intristarea lui s-a facut si mai mare, si cu sufletul chinuit de durere hohotea si gande: “Noroade vor iesi si se vor inmulti din mine si toate vor suferi si vor trai in dusmanie si oamenii se vor ucide unii pe altii”. Si aceasta intristare a lui era mare, ca marea, si o poate intelege numai cel al carui suflet a cunoscut pe Domnul si stie cat de mult El ne iubeste.

Si eu am pierdut harul si strig impreuna cu Adam:

“Milostiv fii mie, Doamne! Da-mi duh de smerenie si iubire.”

O, iubirea Domnului! Cine te-a cunoscut te cauta neincetat, ziua si noaptea, si striga:

“Tanjesc dupa Tine, Doamne, si cu lacrimi Te caut.

Cum sa nu Te caut? Tu mi-ai dat sa Te cunosc prin Duhul Sfant, si aceasta cunoastere a lui Dumnezeu atrage sufletul meu sa Te caute cu lacrimi.”

Adam plangea:

“Nu-mi mai este draga pustia. Nu-mi mai sunt dragi muntii cei inalti, nici campiile, nici codrii, nici cantecul pasarilor; nimic nu-mi mai este drag. Sufletul meu e intr-o mare mahnire pentru ca am intristat pe Dumnezeu. Si daca Domnul m-ar aseza din nou in rai, chiar si acolo as suferi si as plange pentru ca am intristat pe Dumnezeu pe Care Il iubesc.”

Dupa izgonirea din rai, Adam s-a imbolnavit cu sufletul si de intristare a varsat multe lacrimi. Tot asa, orice suflet care a cunoscut pe Domnul tanjeste dupa El si spune:

“Unde esti Tu, Doamne? Unde esti Tu, Lumina mea?

De ce Ti-ai ascuns fata Ta de la mine? De multa vreme sufletul meu nu Te mai vede si tanjeste dupa Tine si Te cauta cu lacrimi.”

“Unde e Domnul meu? De ce nu-L mai vad in sufletul meu? Ce-L impiedica sa vieze in mine? Iata ce: nu este in mine smerenia lui Hristos si iubirea de vrajmasi.”

Dumnezeu este iubire nesaturata si cu neputinta de descris.

Adam mergea pe pamant si de multele sale suferinte plangea din inima, dar cu mintea se gandea la Dumnezeu; si cand trupul lui era neputincios si nu mai putea varsa lacrimi, chiar si atunci duhul lui ardea dupa Dumnezeu, pentru ca nu putea uita raiul si frumusetea lui; dar, mai mult decat orice, Adam iubea pe Dumnezeu si insasi aceasta iubire il atragea cu putere spre El.

“O, Adame, scriu despre tine, dar tu vezi: mintea mea slaba nu poate intelege cum tanjeai dupa Dumnezeu si cum purtai osteneala pocaintei.

O, Adame, tu vezi ca eu, copilul tau, ma chinui pe pamant; mic este focul in mine si iubirea de-abia nu se stinge.

O, Adame, canta-ne cantarea Domnului, ca sufletul meu sa se veseleasca in Domnul si sa se lupte sa-L laude si sa-L slaveasca cum Il lauda in ceruri heruvimii si serafimii si cum toate cinurile ceresti ale Ingerilor Li canta cantarea intreit -sfanta!

O, Adame, parintele nostru, canta-ne cantarea Domnului, ca tot pamantul sa te auda si toti fiii tai sa-si inalte mintea spre Dumnezeu si sa se bucure de rasunetul cantarii ceresti si sa uite amaraciunile lor pe pamant!”

Duhul Sfânt e iubire si dulceata sufletului, mintii si trupului. Si cine a cunoscut pe Dumnezeu prin Duhul Sfânt, acela ziua si noaptea se avanta nesaturat spre Dumnezeul Cel Viu, pentru ca iubirea lui Dumnezeu e foarte dulce. Dar cand sufletul pierde harul, atunci cauta din nou cu lacrimi pe Duhul Sfânt.

Dar cine n-a cunoscut pe Dumnezeu prin Duhul Sfânt, acela nu-L poate cauta cu lacrimi, si sufletul lui e neincetat framantat de patimi; mintea lui e ocupata cu ganduri pamantesti si nu poate ajunge la vedere, contemplant], nici sa cunoasca pe Iisus Hristos, Care este cunoscut prin Duhul Sfânt. (...)

Adam pierduse raiul pamantesc si il cauta plangand:

“Raiul meu, raiul meu, raiul meu minunat!” Dar prin iubirea Sa, Domnul i-a dat pe cruce un alt rai, mai bun decat cel dintai, in ceruri, unde e Lumina Sfintei Treimi.

Ce vom da in schimb Domnului pentru iubirea Lui fata de noi?”

(extras din *Sf. Siluan Athonitul – Intre iadul deznadejdii si iadul smereniei*)